

Skulle vi ikke drikke en kop kaffe?

Spørgsmålet har aldrig handlet om tørst, men om fællesskab. Det handler ikke om mokka eller latte eller hvilken bønne du byder uventede gæster. Spørgsmålet betyder nemlig altid; skal vi ses? Jeg vil dig gerne – vil du mig? Ikke mange af den slags spørgsmål bliver besvaret med et *Ellers tak*. Det vil blive opfattet som en afvisning; ikke af kaffe, men af den anden.

I dag er det skærtorsdag. Vi skulle have holdt gudstjenester og påskemiddage. Vi skulle have været samlet om lam og bitre urter, som den jødiske tradition tilsiger, men mest skulle vi jo have været sammen.

Skærtorsdags fortælling bærer stort drama, med tårer af blod, afskårne ører og venner, der forråder med et kys. Men før alt det sker, så samles man om bordet og påskemåltidet. Brødet brydes, kalken går rundt, som det gentages hver eneste søndag ved altergang. Det er noget af det smukke ved nadveren; søndag efter søndag i kirker landet over knæler mennesker side om side uanset køn, alder, politisk tilhørsforhold, økonomisk formåen, helbred, holdninger og status. Ved nadverbordet knæler mennesker, i lighed og ligeværd. Her lyder spørgsmålet, som en opfordring; vær med. Opløft jeres hjerter, spis og drik – kom!

I år kan vi hverken dele påskemåltid eller nadver. Nogle kirker er ganske vist lykkedes med take-away-nadver og hente-mad, som udtryk for en "Skærtorsdag sammen – hver for sig". Vi andre må selv lave en lammesteg eller spise en klapsammen og tænke påsketanker i aften. Det går nok også an. For heller ikke her handler det om maden, men om invitationen. Og den skal lyde! For selvom kirkegang er fint og godt og endda nødvendigt for nogle, så kan andre fint holde andagt i deres stue og sind og hjerte.

For spørgsmålet, som jeg stiller mig selv disse dage er, hvorfor tempelkulten er genopstået. Bor Gud i kirken? Finder vi kun anknytning til det hellige der? Hvorfor er det så oprørende, at kirkedørene er lukkede? Skal vi noget derinde, i kirkerne? Ja, selvfølgelig skal vi det, det er godt at have et sted at gå hen. Men når nu sagen er som den er, kunne vi så måske finde en mening og en måde, hvor invitationen stadig lyder, selvom døren er låst?

Lad os overveje, hvor Guds stemme klinger. Er det i præstens messen eller salmesangen eller i velsignelsen? Finder den kun sted i særligt udvalgte og fromme ord? Eller lyder den hver dag, til alle tider, alle steder, hvor mennesker er sammen i tro, håb og kærlighed? Jeg tror det sidste.

Men, indvender du måske, jeg er jo ikke sammen med nogen? Nej, nok ikke. Og alle er heller ikke samlet omkring alteret, knælende på faldet ved nadveren om søndagen. Nogle fordi de ikke kom i kirke, andre fordi de er døde. Men kirkernes arkitektur afslører i ganske mange kirker, hvad vi mærker i vores hjerter. Nemlig at også de døde er med.

Knæfald er ofte halvbuer, cirkler skåret over, og det er ikke bare en praktisk indretning, for at der er plads til præst og alter og krucifiks og kunst på østvæggen. Nej, det er fordi vi forestiller os, at buen fortsætter rundt, danner en kreds og den usynlige halvdel er for de hensovede. I himmelen deles også brød og vin. Konkret? Nok ikke. Men ligesom kærligheden, så krydser Gud grænser. Ligesom vi stadig elsker dem vi har mistet, så kalder også Gud alle – levende og døde – til samling. Det er ham, der spørger; skulle vi ikke drikke en kop kaffe? Der er i al fald plads om bordet, altid en plads mere, altid dækket til en uventet gæst. Altid endnu et bæger at finde frem og et brød at bryde i mindre dele, så flere kan få.

Så selvom vi i år og i aften må sidde hver for sig, så kan vi i vores indre mærke, at vi er en helhed. Vi er forbundet med hinanden. Gennem savn og afsavn, erindring og minder – og gennem håb.

I dag, denne skærtorsdags aften, kan vi ikke forsamle os. Men vi kan kalde hinanden frem for vort indre øje og på de tomme stole se, hvem vi normalt ville dele måltidet med. Og da vil vi takke for alle de gange, hvor vi var samlet, og tænke på den tid, der kommer, hvor vi igen kan være sammen. Her som hisset. Fordi vi *vil* hinanden. Vi vil ses. Vi vil en gang igen spørge hinanden, som Gud spørger os; *Skulle vi ikke drikke en kop kaffe?*